

## CHƯƠNG THỨ HAI MƯƠI LĂM

### THIÊN PHONG ĐẠI SƯ

Tiểu Phi luôn ngày đêm, ngựa không dừng vó, người chẳng rời yên, phóng thẳng đến thành Bồ Điền.

Màu trời đã sẫm, hoàng hôn.

Nhận thấy thời gian quá cấp bách, Tiểu Phi không kịp đợi chờ ai thông báo, tìm nơi gửi ngựa xong, lập tức thừa màu trời xẩm tối, lướt nhanh lên chùa Thiếu Lâm.

Tuy khí thế chẳng hùng vĩ bằng Thiếu Lâm tự ở Tung sơn, nhưng nét thâm u tĩnh vắng của ngôi cổ tự, tạo cho cảnh chùa một cái đẹp thần bí thoát tục.

Lẫn trong tiếng gió rì rào, tiếng tụng kinh, tiếng mõ chuông vang vang, lẫn giữa mùi thơm thanh thoát của hoa lá, thoang thoảng mùi trầm hương.

Quả là một cảnh tượng u nhân trang nghiêm, tuyệt không có một mảy may gì gợi lên sát khí !

Gió thu đã quét bay những lá vàng rụng rơi trên thềm đá, khung cửa sổ cuối bậc thềm được mở toang từ ngoài cửa có thể nhìn thấy cây to rậm rạp tăng thêm nét u trầm của đình viện bên trong.

Sâu thêm vào trong chút là ngôi đại hùng bảo điện trang nghiêm với khói hương nghi ngút quanh năm suốt tháng.

Nơi đây ai ai cũng có thể bước vào, nhưng cũng là nơi mà không một ai dám sỗ sàng đặt chân tới !

Vì uy danh của Thiếu Lâm bao trùm thiên hạ, cho nên, bất cứ một ai đến nơi đây, đều không khỏi sanh lòng kính ngưỡng cửa tuy mở rộng, nhưng có mấy ai dám vọng động vượt qua khỏi Lôi Trì ?

Tiểu Phi chẳng theo cửa cái mà vượt tường lên vào, linh cảm báo cho chàng biết có một sự bất tường đang đợi chờ Thiên Phong đại sư, chàng không thể diên trì một phen thời gian nào còn đọng lại !

Ráng chiều hắt lên những tia nắng cuối cùng đỏ rực như màu xám, từng lớp lớp mái tóc thấp cao phơi mình dưới ánh tịch dương, trông hệt như những chóp núi đồi đâm ướm máu ...

Tiểu Phi không khỏi nhú mày hoang mang, chẳng hiểu Thiên Phong đại sư ở chóp núi nào ?

Thân pháp đang lướt đi như én liệng của chàng, khôn gkhỏi vì đó mà chậm lại.

Và chỉ cái thoáng mắt chậm lại đó, một tràng phật hiệu vụt vang lên:

-A Di Đà Phật !

Từ dưới bốn góc hiên nhà, lập tức nhô lên bóng người !

Tất cả đều một sắc phục tăng bào màu xám, tuổi cũng trên bốn mươi, trên khuôn mặt trang nghiêm trầm trọng của họ, tám tia mắt ngời ngời linh động.

Và tám tia mắt ấy đều chiếu bắn vào cả Tiểu Phi.

“Thiếu Lâm tăng nhân quả không thể khinh thường !” Tiểu Phi rung động nghĩ thâm, nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên mỉm cười:

-Chư vị đều mạnh giỏi chứ ?

Một câu hỏi thăm hết sức thông thường, một câu hỏi thăm giữa những đôi bạn thân gặp nhau, mà cũng là câu hỏi đầu môi chót lưỡi của những kẻ vừa quen biết, bất luận trong trường hợp nào cũng có thể nói lên.

Nhưng câu hỏi ấy, Tiểu Phi đem ra ứng dụng trong hiện đã làm cho bốn vị tăng nhân phải sững sốt nhìn nhau.

Vị tăng nhân phía tả tuổi tác lớn nhất trong số, trầm giọng hỏi:

-Hai mươi năm nay, chưa có một vị khách giang hồ nào dám dẫm lên ngói của chùa Thiếu Lâm, nhưng thí chủ hôm nay đã dám phá lệ, tất nhiên không phải vô cớ mà đến, xin cho biết dụng ý đến đây !

Tiểu Phi vẫn tươi cười :

-bản ý của tại hạ đến đây, dù cho nói ra, chư vị đại sư cũng không tin.

Vị đại sư nọ lớn tiếng:

-Nếu thí chủ không chịu nói ra, thì đừng trách chúng bần tăng kém nhả nhận !

Tiểu Phi cười buồn:

-Tại hạ bình sinh không bao giờ muốn giao thủ với môn hạ Thiếu Lâm, chư vị đại sư cố buộc làm chi cho tại hạ phải phá lệ ?

Vị đại sư tròn mắt:

-Nếu không muốn động thủ, thì thí chủ phải theo bần tăng mà xuống ...

Lồng trong tiếng quát, cánh tay áo rộng nhà sư vụt phát lên ...

Thế phát tuy thật nhẹ nhàng, nhưng tự kinh lao ra như điện chớp cuốn trùm lấy mặt, mũi và yết hầu của Tiểu Phi.

Vì kẻ xuất gia đạo hạnh không tiện giắt vũ khí theo người, cho nên đôi tay áo rộng của họ, chính là lợi khí phòng thân thông thường.

Thiên hạ chỉ biết có Lưu Vân Thiết Tự, môn kỳ công tuyệt kỹ của phái Võ Đang, mà lại quên rằng công phu nơi ống tay áo của tăng đồ Thiếu Lâm phái, còn trên cả Võ Đang một bậc.

Luồng kinh lực từ ống tay áo của nhà sư phóng ra vừa rồi, trong nhu lại ẩn cương, vừa có thể cuốn đi vũ khí trong tay đối phương, lại vừa có thể chấn đứt tâm mạch.

Tiểu Phi nhè nhẹ thở dài:

-Thiếu Lâm môn hạ cái chi cũng hay cả, chỉ có tính nóng là hơi quá một chút !

Miệng nói, người của Tiểu Phi đã vút lên tận cao, và đến tiếng cuối cùng thân hình chàng đã lách xa khỏi vị trí bốn trượng.

Đã tung ra một đòn công thật bất ngờ, nhưng đối phương vẫn tránh né hết sức ung dung, nhà sư không khỏi giật mình đổi sắc:

-Khinh công của thí chủ quả cao minh, chẳng trách dám đến tận Thiếu Lâm tự buông lung quá đáng !

Thân hình bốn nhà sư đồng thời chuyển động, chia nhau đứng thủ bốn góc.

Thầm nghĩ rằng Tiểu Phi thế nào rồi cũng phải đáp xuống đất và một khi đã đáp xuống, tất phải lọt vào trận địa của họ.

Không ngờ, Tiểu Phi không hề đáp xuống, mà thân hình chàng y như một con cá quẫy trong nước, chàng lộn đi một vòng giữa không gian, người đã lướt đi xa thêm bốn trượng, chúi đầu đáp vào một khoảng tối của dãy thiền viện.

Giọng cười của chàng từ phía xa xa đó vọng lại:

-Tại hạ chẳng phải đến đây buôn glung, mà vì việc trọng yếu, chờ khi xong xuôi sẽ đến tạ lỗi với chư đại sư !

Tất cả Thiếu Lâm tăng nhân hiện diện đều biến sắc nhìn nhau, nhà sư lớn tuổi nhất trong số liền ra lệnh:

-Huyền Pháp đi báo động cho mọi người hay, Huyền Thông, Huyền Diệu hãy theo ta !

Thân hình ông đồng với âm thanh phát ra, lao thẳng về hướng tiếng nói của Tiểu Phi ...

Nhưng bốn bề vắng lặng, chỉ có tiếng gió đan cành, trăng sao vắng vặc chiếu soi như mai mĩ, nào thấy bóng dáng Tiểu Phi ở đâu ?

\*\*\*

Chàng thừa hiểu dù có nói ra ý muốn gặp Thiên Phong đại sư, vị tất dám hòa thượng Thiếu Lâm này, chịu đưa chàng đi gặp, chỉ còn có cách là tự mình tìm lấy là hơn !

Cho nên khi người vừa đáp mình vào một khoảng tối nhất của mái chùa, Tiểu Phi lại tức tốc bắn mình vọt đi nơi khác, chính là vị trí mà bốn tăng nhân đã phát hiện ra chàng.

Tất nhiên, bốn nhà sư kia không làm sao ngờ nổi là chàng lại bạo gan lộn trở về chỗ cũ, thẳng hướng trước mặt mà sục sạo tìm tòi.

Tiểu Phi nép kín trên mái hiên, đợi chờ thêm một lúc tai nghe tiếng mõ từng hồi một gióng lên khắp bốn phía nhà chùa và chốc chốc từng bóng người chớp động thật nhanh trong không khí.

Bên ngoài của ngôi cổ tự Thiếu Lâm, bình thường thật an lành thật thanh tịnh, nhưng khi hữu sự lâm địch, lối ứn gbiến nhanh chóng, phòng thủ nghiêm mật, quả không hổ là một cấm địa lừng danh của võ lâm.

Tiểu Phi không khỏi khe khẽ chắc lưỡi thầm, định sớm gặp cho được Thiên Phong đại sư, không ngờ sự tình đã trở thành dục tốc bất đạt !

Nghĩ đến sinh mạng Thiên Phong đại sư đang bị hăm dọa từng giây phút một, nhưng cho đến bây giờ, chàng vẫn chưa biết thiền phòng của ông nằm về hướng nào.

Tiếng mõ báo động quanh chùa ngưng mất từ lâu, ngôi danh tự đã được trả lại một không khí hoàn toàn tử tịch.

nhưng Tiểu Phi cũng thừa hiểu rằng sau cái lớp lạng trang tử tịch đó, quanh chàng đâu đâu cũng ẩn chứa đầy nguy cơ.

Song, thời gian không cho phép chàng thêm chần chờ, khép mắt suy nghĩ một thoáng, Tiểu Phi vụt lao ra khỏi bóng tối, phi thân lên một mái nhà cao nhất.

Y phục trên người theo tốc độ phi thân chao lên trong gió, thân hình Tiểu Phi tựa như chiếc pháo thăng thiên cứ vun vút lên cao, toàn thể ngôi tự viện như nằm cả dưới chân chàng ...

Quả nhiên không mấy chốc bốn phía quanh chàng, từng mỗi gốc cây, từng mỗi mái chùa, đều có bóng người lóe nhố lao tới, chỉ riêng có một tòa lạc viện nằm ở hướng tây, lại im lìm không hề thấy động đậy ...

Tiểu Phi không đợi cho mọi người đến gần đã vội phóng mình lao xuống, buống tiếng cười to:

-Kính tâng của Thiếu Lâm, danh rền thiên hạ, chư đại sư có thể cho tại hạ mượn xem qua chăng ?

Tiếng cười vừa dứt, chàng đã ngoặt người đáp lên một tàng cây rậm là ẩn mình, lại nghe đám tăng nhân bên dưới bốn phía xì xào thét quát:

-Quả nhiên gã vì tâng kính mà đến đây !

-Lưu ý tàng Kinh các.

Và bóng người lóe nhố nhoáng động cùng lao thẳng về hướng đông, họ có ngờ đâu rằng, Tiểu Phi đã dùng mẹo “dương đông kích tây” sắp bày nghi trận để gạt họ !

Chàng cứ nằm im trong tàng cây rậm lá, chờ cho bóng người đâu đó lạng trang mới từ từ buông mình xuống đất.

Lần này chàng không phi hành trên mái ngói mà cứ luồn lỏ theo các mái hiên.

Dưới bóng rậm, trong thiền phòng, phần đông chưa kịp lên đèn, trên tàng cây cao hình như thoang thoảng có tiếng ve kêu rả rích.

Sự hoang vắng của cảnh vật, càng tô đậm thêm một nét tịch mịch thế lương, Tiểu Phi chợt ngậm ngùi cảm thấy cuộc sống của đám tăng nhân trong cổ tự cùng những năm tháng dài đằng đẵng khó trôi qua...

Vì, bằng kinh nghiệm của bản thân mình, bằng những chuỗi ngày ray rức của ngày xưa qua một tình yêu dang dở, Tiểu Phi hiểu hơn ai hết: Trên đời không có gì đáng sợ, không có gì khó chịu hơn là sự tịch mịch !

Chàng xuyên qua từng lớp việm lạc vắng hoe, từng gian thiền phòng đen tối, những phiến đá xanh như trước ánh sao tấy đến bóng ngời, vùn vụt trôi lui dưới chân chàng.

-Xin thí chủ dừng bước !

Lồng theo tiếng quát, một ngọn quyền phong mảnh liệt đột ngột cuốn tới trước mặt chàng.

Tiểu Phi không tránh né cũng không đỡ đòn, nghiêng rằng đưa mình tới hứng trọn chiêu “Bách Bộ Thần Quyền”, với sức mạnh đủ khai sơn phá thạch kia ...

Bình ! ...

Thân hình chàng y như con diều bay tuốt ra ngoài.

Một chiêu đắc thủ quá dễ dàng, vị tăng nhân Thiếu Lâm với hàm râu dài bạc phếu từ trong bóng tối vội bước ra nét mặt không giấu được sững sốt.

Đột nhiên, trước mặt ông nhoáng động bóng người, gã thanh niên vừa bị quyền phong của ông chấn văng ra xa kia đã bay lộn trở lại cười hì hì, đáp nhẹ xuống trước mặt ông.

Dù công lực tu vi thâm hậu, nhưng vị Giám tự đại sư của Thiếu Lâm tự cũng không khỏi kinh ngạc sững người ra, cả buổi không sao thốt lên tiếng.

Vì thân pháp của đối phương cực kỳ cao diệu, đến đi như điện chớp mà môn cách sơn dã ngư của Thiếu Lâm thần quyền lại không làm sao suy suyễn gì gã.

Thì ra, Tiểu Phi cố ý hứng lấy ngọn quyền vừa qua là để cho đối phương tạm thời không thể nói được, tránh khỏi kinh động đến nhiều người. Bằng chẳng vậy, dù da thịt có bằng sắt đá, hứng lấy ngọn quyền ấy cũng chẳng phải dễ chịu gì !

Vị Thiếu Lâm tăng nhân từ từ lên tiếng:

-Thí chủ võ công được như thế, bình sinh lão tăng chưa gặp ai hơn, xin cho biết rõ tính danh được chăng ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nếu như tại hạ nói tên mình ra, chỉ e đại sư tưởng là tại hạ thật sự đến trộm kinh mà thôi !

Vị lão tăng Thiếu Lâm điềm đạm:

-Nếu như thí chủ định trộm kinh, tất nhiên không khi nào đi về hướng này !

Tiểu Phi nói:

-Tại hạ họ Lưu tên Hương !

Vị lão tăng rung động:

-Phải chăng là Đạo Soái Lưu Hương ?

Tiểu Phi khoé mép dính nụ cười:

-Đại sư xa lánh hồng trần, không ngờ cũng biết được ngoại hiệu không đẹp đó của tại hạ.

Khuôn mặt đang nặng tràm của lão tăng hình như chợt loé lên niềm khoái trá, tia mắt sắc bén như cũng thoáng ánh nụ cười:

-Lão tăng tuy dốt nát về những nhân vật hào hiệp trên đường kim cương hồ, nhưng được có người sư điệt giao du rất rộng rãi, mỗi khi y đến đây thường thuật cho lão tăng nghe những chuyện mới mẻ thú vị trên giang hồ, và tánh tình cùng hành động hào hiệp của Đạo Soái Lưu Hương, luôn luôn là những việc tân kỳ và thú vị nhất để làm người nghe mê mẩn nhất !

Tiểu Phi vụt hỏi:

-Người sư điệt mà đại sư nói đó, phải chăng là Vô Hoa ?

Lão tăng gật đầu:

-Mấy trăm năm nay, người đệ tử giao du rộng rãi nhất của môn hạ Thiếu Lâm, cũng chỉ có mỗi mình y mà thôi.

Tiểu Phi lại hỏi:

-Y ... y hiện giờ phải chăng có ở đây ?

Vị lão tăng không đáp mà hỏi lại:

-Thí chủ tới đây phải chăng cũng vì tìm y ?

Thiếu Lâm lắc đầu:

-Không ! Chủ ý của tại hạ đến đây hôm nay là cốt để bái kiến Thiên Phong đại sư.

Vị lão tăng thoáng nhú đôi mày bạc phếu:

-Chưởng môn sư huynh tuy đã từ lâu tránh khách, nhưn gmột nhân vật như thí chủ, nhất định là người rất vui lòng tiếp kiến chỉ tiếc là thí chủ đến không phải lúc.

Tiểu Phi sốt ruột hỏi:

-Phải chăng Thiên Phong đại sư đã ...

Nhưng vị lão tăng đã mỉm cười nói tiếp:

-Chưởng môn sư huynh tuy vạn niệm đều gạt bỏ ngoài tai, nhưng thú ghiền trà vẫn không làm sao bỏ được. Hiện giờ người đang thưởng thức hương trà, không một ai được tới quấy rầy !

Tiểu Phi thở phào đổi sang nét tươi cười:

-Nếu Thiên Phong đại sư đang một mình thưởng thức thú uống trà, thì tại hạ cũng chẳng có gì phải nóng nảy, chỉ cần có thể gặp trước Vô Hoa sư huynh cũng được !

Vị lão tăng lại cười:

-Hiện giờ thí chủ không thể gặp chưởng môn sư huynh, càng không thể gặp Vô Hoa.

Tiểu Phi rúng động:

-Tại sao ?

Vị lão tăng mỉm cười chậm rãi:

-Môn hạ Thiếu Lâm, tinh thông được trà đạo ở Đông doanh cũng duy nhất cho Vô Hoa một người. Mỗi khi hấn trở về đây, việc thứ nhất là đem nước nấu trà cho chưởng môn sư huynh.

Tiểu Phi mặt càng đỏ sặc, kêu lên:

-Hiện giờ Vô Hoa đang châm trà cho Thiên Phong đại sư ?

Vị lão tăng gật đầu, mỉm cười:

-Thí chủ có muốn gặp hai người, chắc là phải đành đợi đến sáng mai !

Tiểu Phi lo âu đến phát điên được, nhưng ngoài mặt chàng vẫn giữ vẻ trầm tĩnh hỏi tiếp:

-Có lẽ hai người đang thưởng trà nơi hậu viện ?

Vị lão tăng đáp:

-Đúng thế !

Tiểu Phi chợt chỉ tay về phía sau lưng nhà sư già:

-nNhưng sau lưng đại sư chẳng phải Vô Hoa thì còn ai ?

-Đâu ? Đâu ?

Vị lão tăng vội quay lại nhìn, nhưng sau lưng vắng lạnh nào có dáng một ai ? Và đợi khi quay đầu trở lại, Tiểu Phi đã biến đâu mất !

\*\*\*

Gạt cho nhà sư vừa quay đầu đi, Tiểu Phi lập tức lao vọt người đi ...

Thế lao đó chàng đã vận dụng bằng tất cả tốc độ của công lực và đã ngấm trước địa thế nơi mình sẽ đáp xuống ...

Khi chân vừa chấm đất, chàng lại nhún người lướt xa thêm bốn trượng ngoài, đối phương chưa quay đầu lại, Tiểu Phi đã phóng đi hơn mười trượng ngoài.

Vốn nổi danh về khinh công vô địch thiên hạ, cái tốc độ khinh công được chàng vận dụng ra trong cơn cấp bách, tất nhiên phải là vô tưởng.

Đợi khi lão tăng quay đầu lại, thân hình Tiểu Phi đã khuất sau một bờ tường ngăn tận ngoài xa.

Sau bức tường là một khu viện lạc rừng trúc um sùm, cảnh vật cực kỳ u tịch.

Thấp thoáng giữa khu rừng trúc, ba gian nhà nho nhỏ thanh u, rèm trúc rủ buông kín đáo.

Qua bức rèm trúc, có thể thấy dáng dấp hai bóng người đang ngồi xếp bằng ngay ngắn, người phía bên phải đứng là Vô Hoa.

Trước mặt Vô Hoa có đặt một chiếc lò nhỏ bằng đất thố, nung một ấm đồng, một chiếc quạt nan, lại thêm một bộ trà nhỏ thật tinh xảo.

Lúc ấy, trong ba chung nhỏ đã được châm đầy trà, hương thơm thoang thoang của trà thoát qua kẽ sáo, lại thêm mùi thơm của hoa, của trúc, thật khiến người không khỏi ngây ngất.

Ngồi đối diện với Vô Hoa là vị tăng nhân ốm yếu tóc râu đều bạc trắng, lúc ấy ông đang tiếp lấy chung trà của Vô Hoa vừa dâng đến, mắt lim dim như để thưởng thức cái thơm tinh túy của trà ngon trong khi tay nâng chung trà kê lên miệng.

Tiểu Phi như một cơn gió trốt nâng rầm lao nhanh vào quát lớn:

-Chung trà đó uống không được !

Vừa nhìn thấy chàng Vô Hoa liền biến sắc mặt, nhưng thoáng chốc sau đã lấy lại ngay vẻ bình tĩnh như thường.

Thiên Phong đại sư cho đến khoé mép cũng chẳng hề rung động, hình như dù trời sập trước mắt, ông cũng vẫn trơ trơ ...

Tay ông đặt nhẹ chung trà trở xuống, ánh mắt từ từ mở ra ...

Tiểu Phi vừa chạm phải ánh mắt nhà sư, chàng vụt cảm thấy tay chân như bối rối ...

Thiên Phong đại sư chậm chậm cất lời:

-Thí chủ xông càn đến đây như thế, chẳng cảm thấy mình lỗ mảng lắm sao ?

Tiểu Phi nghiêng mình cung kính:

-Tại hạ vì sự gấp rút nhất thời, dám mong đại sư thứ tội !

Tia mắt nhìn thẳng Tiểu Phi một lúc, nhà sư mới dừng đỉnh tiếp lời:

-Hai mươi năm nay, có thể một mạch xông thẳng vào thiền phòng của lão tăng, kể ra thí chủ là người thứ nhất ! Đã đến được nơi đây, hẳn nhiên không phải là hạng tầm thường, vậy xin mời ngồi cùng thưởng trà với lão tăng !

Quả là một vị cao tăng, trình độ tu vi đã đến mức lữ hỏa thuần thanh, hình như không một sự kiện gì có thể làm cho nhà sư nổi giận được !

Tiểu Phi không khỏi thềm ngợi phục trong lòng.

Vô Hoa cũng sửa ngay vẻ tươi cười:

-Phải lắm ! Lưu huynh đã đến đây, tại sao không ngồi nán lại thưởng thức chung trà tẩy trần với gia sư ?

Thiên Phong đại sư nhếch môi dừng dừng cười:

-Thì ra đây là Lưu thí chủ, thảo nào khinh công cao diệu, trong thiên hạ khó có kẻ thứ hai.

Tiểu Phi vòng tay khiêm nhượng:

-Đại sư dạy quá lời !

Thiên Phong đại sư mỉm cười nói tiếp:

-Lão tăng tuy đã dứt chuyện trần thế, nhưng có thể thấy được phong thái của một anh tuấn đương kim, lòng rất hân hoan ! Nơi bản tự không sẵn rượu, xin Lưu thí chủ lấy trà thay rượu vậy !

Vị cao tăng Thiếu Lâm lại nâng chung trà lên định uống, Tiểu Phi không khỏi thất thanh kêu lên:

-Trà đó uống không được !

Thiên Phong đại sư vẫn một giọng cực kỳ điềm đạm :

-Tuy trà này chưa phải là giống tiên, nhưng cũng thuộc loại diệu phẩm, tại sao lại không uống được ?

Tiểu Phi thoáng liếc sang Vô Hoa và cười lên:

-Tại hạ thọ sự kỳ thác của người, mang đến dâng đại sư một tán trà tuyệt diệu. Và tại hạ tự tin mình đối với nghệ thuật nấu trà, cũng khá nhiều kinh nghiệm, đại sư có muốn thưởng thức chăng ?

Thiên Phong đại sư nhường mày:

-Thế à ? Còn gì hân hạnh cho lão tăng bằng !

Tuy đã là một vị cao tăng tu hạnh thâm sâu, đối với mọi việc đều không hề động niệm, nhưng khi nghe đến có diệu thủ trong trà đạo, nét vui mừng không giấu được hiện lên khuôn mặt.

Vô Hoa tuy trong lòng rất giận, nhưng thần sắc vẫn không lộ ra ngoài, vẫn một mực mỉm cười đối đáp:

-Không ngờ Lưu huynh cũng có nhã hứng đun nước quạt lửa này, tuyệt, tuyệt lắm !

Hắn lập tức đứng lên, nhường chỗ nấu trà lại cho Tiểu Phi và đem ấm trà lẫn chung trà của mình đã nấu xong khi nãy, đổ cả ra ngoài sân.

Tiểu Phi lại liếc mắt nhìn gã mỉm cười:

-Chất nước quý báu như thế, lại đổ đi không tiếc à ?

Chàng không nói là trà mà cố ý nói là nước, chỉ còn thiếu nước nói huych tẹt ra là Thiên Nhất Thần Thủy thôi !

Nhưng Vô Hoa vẫn không hề biến sắc, vẫn cứ cười:

-Nước này là tuyết mới vừa tan, tuy rằng quý báu, nhưng trong khạp ở nội tự vẫn còn nhiều, Lưu huynh nếu cũng có thú ghiền này, xin cứ mang một bình đem về để dành !

Tiểu Phi khẽ thở ra và cung kính ngồi xuống quạt lửa đun trà ...

Thiên Phong đại sư chợt cười nhẹ cất tiếng:

-Hiện giờ nước chưa sôi, thí chủ có thể đem ý đến nói ra, khoảng thời gian đợi thưởng thức trà ngon, đúng là lúc tâm tình lão tăng thư thái nhất, Lưu thí chủ có muốn hỏi gì, cũng nên hỏi trong thời gian này là hay nhất !

Cho đến bây giờ Tiểu Phi mới chợt nhận ra, trong nụ cười bình thản của vị cao tăng, thật ra ẩn chứa một trí huệ vô song và đôi nhãn quang lơ lơ kia là cả một mối dò xét lòng người tinh vi.

Chàng nhẹ thở dài lên tiếng:

-Vấn bối đến đây, chỉ là để nhờ đại sư thuật lại cho nghe một câu chuyện cũ !

Thiên Phong đại sư khẽ nhún mày:

-Chuyện cũ ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Hai mươi năm về trước có vị võ sĩ Phù Tang Thiên Phong Thập Tứ Lang vượt Đông hải đến đây, đã cùng hai vị cao thủ trung thổ giao lượng qua võ công, một vị trong số là Cái bang Nhậm lão bang chủ, còn một vị nữa, phải chăng là đại sư ?

Thiên Phong đại sư trầm ngâm một lúc mới thở dài áo nảo:

-Chuyện của hai mươi năm qua, bản tăng cơ hồ đã quên mất, không ngờ bây giờ thí chủ đem ra nhắc lại ... quả đúng như vậy, người đó chính là bản tăng đây !

Ánh mắt Tiểu Phi sáng lên:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang từ biển đông vượt sang đây cầu chiến, không vì lòng quyết thắng mà thật vì lòng quyết tử, nếu văn bối đoán không lầm, thì hình như ông ta có điều gì rất thương tâm !

Thiên Phong đại sư trầm ngâm thêm một lúc:

-Thí chủ đoán rất đúng, hẳn quả có chuyện rất thương tâm !

Tiểu Phi giọng thành khẩn:

-Nếu đại sư vui lòng cho biết, văn bối thật cảm kích chẳng cùng !

Đôi mắt ngập ngừng tinh quang của nhà sư nhìn sững Tiểu Phi một lúc và ông nhẹ thở dài:

-Chuyện năm xưa loãng đường như mây khói, bản tăng vốn chẳng muốn nhắc đến, nhưng thí chủ không ngại ngàn dặm xa xôi đến đây, để chỉ hỏi lên chuyện ấy, sự quan hệ bên trong, ắt phải vô cùng trọng đại ?

Tiểu Phi nhẹ cúi đầu:

-Đại sư minh xét, văn bối cũng chẳng còn chi dám giấu, chuyện này quan hệ vô cùng trọng đại, và văn bối cũng xin thành thật mà cam đoan rằng, những điều mà văn bối muốn hỏi, tuyệt không có chút tư tâm hay ác ý nào !

Thiên Phong đại sư dừng dừng cười:

--Nếu thí chủ có tư tâm hay ác ý, thì đâu còn được ngồi ở đây !

Tiểu Phi rung động, thái độ càng thêm cung kính:

-Đa tạ đại sư !

Thiên Phong đại sư như cố ôn lại một dĩ vãng, đôi mắt từ từ khép lại và chậm chậm lên tiếng:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang đức kiên nhẫn thật hơn người, mà hảo võ cũng lắm, lại không may là giống đa tình ! Hai mươi năm trước giữa hai kiếm phái Hoa sơn và Hoành sơn phát sinh xung đột liên miên mấy năm huyết chiến, cuối cùng Hoành sơn kiếm phái bị thảm bại, chỉ còn sót lại một mình Lý Kỳ.

Tiểu Phi không dần được, buột miệng hỏi:

-Chuyện ấy có quan hệ chi đến Thiên Phong Thập Tứ Lang ?

Thiên Phong đại sư đáp:

-Lý Kỳ cô nương vì để tránh tai họa, nên đã đáp nhờ một chiếc thương thuyền trên biển, vượt Đông hải đến Phù Tang. Lúc ấy, nàng đã bị thương rất nặng, lại thêm thủy trình gian nan, đến được đảo Phù Tang thì sức đã mỗi mòn.

Tiểu Phi vụt xen lời:

-Không lẽ vị Lý Kỳ cô nương đó lại gặp Thiên Phong Thập Tứ Lang ?

Thiên Phong đại sư thở nhẹ:

-Quả đúng như thế !Thiên Phong Thập Tứ Lang vừa gặp Lý Kỳ cô nương đã đem lòng luyến mến. Luôn mấy đêm ngày thức suốt để trị lành thương thế cho Lý Kỳ cô nương, chân tình đó đã làm cho Lý cô nương phải cảm động, do đó sau bốn ngày thương thế lành mạnh, Lý cô nương đã kết tình phu phụ cùng Thiên Phong Thập Tứ Lang.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Cuộc lương duyên trời định nơi hai người đó, quả thật là một đoạn giai thoại hiếm có.

Thiên Phong đại sư trái lại thở dài áo não:

-Tiếc thay hạnh phúc của họ chẳng mấy lâu ! Lý cô nương sau khi sinh cho Thiên Phong Thập Tứ Lang hai người con, liền bỏ đi không nói lời giả biệt, chỉ lưu lại một phong thư ...

Tiểu Phi không dẫn được ngắt lời:

-Phải chăng nàng lại quay về trung thổ ?

Thiên Phong đại sư lại thở dài:

-Chuyện này tuy không thể xác định, nhưng có lẽ là thế ! Chỉ vì khi Lý cô nương xa Thiên Phong Thập Tứ Lang không bao lâu sau, bốn người còn lại trong Hoa Sơn Thất Kiếm, đột nhiên cùng chết thảm. Người trong giang hồ đều đồn ầm lên là Lý Kỳ, người con gái sống sót duy nhất trong Hoàn sơn thế gia, đã trở về vì cha anh mà báo thù !

Tiểu Phi nhú mày suy nghĩ một lúc:

-Nói như thế, thì vị Lý Kỳ cô nương đó nơi đảo Phù Tang nhất định đã học được một võ công kinh người, có thể là do Thiên Phong Thập Tứ Lang truyền thụ cho nàng !

Thiên Phong đại sư lắc đầu :

-Điểm này thì thí chủ đoán chưa được đúng lắm. Vì Thiên Phong Thập Tứ Lang không hề truyền thụ võ công cho nàng, mà nhất định có kỳ ngẫu khác, và chuyện đó, nàng trước sau đều giấu biệt Thiên Phong Thập Tứ Lang !

Tiểu Phi gật gật đầu:

-Phải lắm, sự kỳ ngẫu của vị Lý cô nương kia nhất định là rất ly kỳ, bằng không trong mấy năm gần gũi như thế, võ công nàng không làm sao tăng tiến đến mức có thể giết chết Hoa Sơn Tứ Kiếm trong một lần. Nhưng đại thù của nàng sau khi báo xong, nàng hề quay lại Đông doanh thăm hai đứa con của nàng à ?

Thiên Phong đại sư đáp:

-Không ! Lúc đó đứa con thứ của nàng đang còn trong nôi, Thiên Phong Thập Tứ Lang trong cơn đau đớn, liền mang hai đứa con đến Trung thổ !

Tiểu Phi lại hỏi:

-Không lẽ khi ấy trong giang hồ chẳng có tin tức vị Lý cô nương đó ?

Thiên Phong đại sư đáp:

-Lạ lùng chính là ở chỗ đó, vị Lý cô nương sau khi làm nên chuyện kinh thiên động địa ấy, đột nhiên im hơi lặng tiếng, hình như biến mất khỏi cái thế gian này, Thiên Phong Thập Tứ Lang khổ công tìm kiếm nàng suốt một năm trời, mới sinh tuyệt vọng ... và đến đây !

Tiểu Phi bàng hoàng:

-Thì ra không phải ông ta vừa đến Trung thổ là tìm đến đại sư khiêu chiến ngay!

Thiên Phong đại sư thở dài sườn sượt:

-Hắn hết sức tìm đủ cách khiêu chiến, nhưng bần tăng một mực khước từ. Sau đó, hắn mới phóng hỏa đốt Tàng kinh các, bần tăng bắt buộc quá mới chấp nhận cùng hắn đối nhau ba chưởng nào ngờ ... nào ngờ khi bần tăng công ra ba chưởng, hắn không tránh né cũng chẳng đối kháng, bần tăng, thu tay chẳng kịp nên đã làm hắn thọ trọng thương !

Tiểu Phi gật gù:

-Sự suy đoán của văn bối quả không sai. Khi đó hắn đã thối chí, ngã lòng, nên hết còn muốn sống, chỉ mong đem hai đứa con của mình gửi cho người nào thích đáng, cho nên cố ý thọ thương dưới tay của đại sư !

Thiên Phong đại sư buồn bả:

-Sau khi đánh hắn thọ thương, bần tăng bồng hắn đến gian thiền phòng này, không ngờ hắn thừa khi bần tăng đi hái thuốc, lại chẳng từ mà biệt, chỉ lưu lại một phong thư, nói lên đoạn dĩ vãng thương tâm của mình, và yêu cầu bần tăng thu nạp trưởng tử của hắn. Bần tăng vội đến nơi, mà hắn đề cập trong thư để trao đứa con cô lại cho hắn, thì lại gặp vị Nhậm lão bang chủ cũng tại nơi đó, và đồng thời được biết hắn chết dưới tay của Nhậm lão bang chủ !

Câu chuyện xưa vừa đẹp vừa bi tráng ấy, được kể ra từ miệng một vị cao tăng trầm tĩnh như Phật sống, càng điểm xuyết cho câu chuyện hương vị thần bí và bi thương.

Vô Hoa trước sau vẫn ngồi im lìm không thốt lên một tiếng, sắc mặt trước sau vẫn cứ trơ trơ, mà Thiên Phong đại sư cùng Tiểu Phi cũng không khi nào liếc nhìn về phía gã !

Hình như đối với câu chuyện đó, hắn chỉ là kẻ đứng bên ngoài, hoàn toàn không có một chút gì liên quan đến hắn !

oOo